

være enig, og det er, at denne Sag ikke kan fremmes videre i denne Samling. Spørgsmaalet synes altsaa mest at dreie sig om, paa hvilken Maade man nu ialtfald foreløbig skal skrinlægge denne Sag. Under saadanne Omstændigheder er der virkelig ikke megen Opforing til at gaa ind paa Sagens Realitet, og det skal jeg heller ikke gjøre, uden forsaavidt som jeg anser det for aldeles nødvendigt for at begrunde min Afstemning med Hensyn til de Afstemningspunkter, der komme til at ligge for idag. Jeg skal da først henvende nogle faa Ord til det ærede fjerde Mindretal, med hvem jeg ellers deler politiske Anskuelser, men fra hvem jeg i denne Sag aldeles maa skille mig. De ærede Medlemmer have jo ikke givet nogen lang Udvikling af deres Standpunkt i den foreliggende Betænkning og heller ikke gennem deres Ordførere, der kort og godt indskrænkede sig til at fraraade Forslagets videre Fremme. De Grunde, som ere angivne, indskrænke sig til to. Dette Mindretal mener, at de Beføstninger, de Pengeoffre, som en saadan Forsvarsforanstaltning som den, der her er Tale om, vilde kræve, vilde overstige Landets Kræfter. Deri er jeg aldeles ikke enig. Dersom Pengemidlerne til disse Udgifter, til de nødvendige Udgifter tages paa en forstandig og hensigtsmæssig Maade, tror jeg ikke, det paa nogen Maade vil komme til at overstige Landets Kræfter (Hør!). Naar der er Spørgsmaal, om vi have Maad til paa den Maade at træffe Foranstaltninger til at forsvare vort Lands og vor Stats Tilværelse, mindes jeg, hvad engang en alvorlig Stemme paa et andet Sted tiltraabte os: Man spørger, om vi have Maad, jeg spørger, om vi have Maad til at lade det være, thi, mine Herrer, naar der er Tale om, hvorvidt et Folk skal være eller ikke være, saa gjælder det om for dette Folk at gaa til de yderste Anstrængelser for at værges sin Tilværelse. Men Mindretallet udtaler endvidere, at det ikke har nogen Tiltro til, at disse Foranstaltninger, om de endog saa bleve gennemførte, vilde nytte meget. Ja, naar man har den Tro, at det ikke nytter meget, saa er det selvsølgelig, at man kort og godt stemmer derimod; men det forekommer mig, at denne Betragtning maatte føre til et Forslag om fuldstændig Afvæbning, og det vilde Mindretallet dog ikke gaa med til. — Vi have kun en lille Hær, og Sandsynligheden er for, at denne lille Hær under de fleste Omstændigheder, som man kan tænke sig, under hvilke vi kunne komme i Krig, vil komme til at kæmpe mod Overmagten, og saa synes det mig ikke, at det er i nogen Henseende hensigtsmæssigt; at man negter denne lille Hær et ydre Støttepunkt, hvortil den kan trække sig tilbage, hvor den kan føre en saa udholdende og langvarig Kamp som vel mulig, under nogenlunde lige Vilkaar og med nogen-

lunde Udsigt til Held. Hvad vi i den Henseende spare i Penge, komme vi grumme let til at bestale med Blod, og det er vore egne Sømmers Blod, det gjælder om. Det er nu muligt, at Mindretallet mener, at vi bør have saadanne Støttepunkter, men kun ikke de, der her ere foreslaaede; det er imidlertid Ting, man ikke kan komme ind paa, da der ikke er udtalt Noget derom i Betænkningen, og jeg skal derfor kun erklære, at med dette Mindretal ser jeg mig aldeles ikke istand til at stemme.

Der er et enkelt Medlem, der ikke er tilstede idag, der danner et Mindretal (Carstensen). Den Udvikling, han har givet, er for mig i mange Retninger tiltalende, jeg har altid været stor Interesse for Danmarks Søværn og vil ogsaa gjerne med min Stemme være med til at bevilge Alt, hvad der kan udtræves til en god Udvikling deraf, men jeg tror ikke med Hain, at vi alene kunne betro vort Forsvar til vort Søværn, saaledes som Ringenes Tilstand nu engang er i Verden, jeg tror ikke, at Kampen for Danmarks Tilværelse vil komme til at staa paa Søen, men den vil efter al Sandsynlighed komme til at staa paa Landjorden, og vi maa altsaa, ved Siden af Udviklingen af vor Flaade i forstandig og god Retning, tillige have et Støttepunkt for vor Landhær paa Landjorden.

Med det første Mindretal, eller som det kaldes det relative Flertal, er jeg enig i Mangt og Meget med Hensyn til dets Udtalelse og dets Motivering. Mit Standpunkt er det samme, som det var for 6 Aar siden, da jeg havde Sæde i det andet Thing, det er det Standpunkt, jeg staaar paa endnu idag, idet jeg tror, at vi bør gaa til at befæste Kjøbenhavn ikke blot fra Sønsiden, men ogsaa fra Landsiden, og vel at mærke ikke med en svagere, men med en saa stærk Befæstning, som det vel er os muligt, thi en stærk Fæstning kan forsvares med en mindre Hær og med mindre øvede Tropper, en svag Fæstning kræver større Besætning og mere øvede Kræfter, og derfor vil det være os vanskeliggere at bruge den. Det Standpunkt har jeg, som sagt, allerede indtaget for flere Aar tilbage, og der er ikke nogen af de Grunde, som jeg hidtil har set anførte derimod, der have været istand til at røkke denne min Anskuelse. Jeg tror, at det er paa det Sted, hvor der er Mest at tabe, at man skal anvende Mest for at værne. Det kan være en Feil, at vi have Alting samlet her i Kjøbenhavn, hvad der betinger vor Modstandskraft imod et fjendtligt Overfald, og hvad der i det Hele taget hører til vor Stats Tilværelse, det kan være en Feil, men denne Feil staaer efter min Anskuelse ikke til at rette, saa vi maa søge at gjøre den god paa bedste Maade ved at værne Landets Hovedstad saa godt, som vi evne det. Ganske